

i ona strana. Poněvadž žalobce složil 5.782 Kč na soudě za účelem zaplacení pohledávky žalovaného, jak bude tímto sporem zjištěna, a soudní uschování peněz hodí se k zajištění peněžité pohledávky (§ 1425 obč. zák.), jest nárok žalovaného dostatečně zajištěn ve smyslu druhého odstavce § 471 obč. zák., a pominulo zadržovací právo žalovaného. Vinkulace vkladního spořitelního listu, na nějž jsou složené peníze uloženy, toho obsahu, že vklad nesmí býti vyplacen bez svolení soudu, jest pouhým důsledkem vzetí vkladu do soudní úschovy a neubírá nic poskytnuté jistotě. Spíše mohla by se žalovaná strana dovolávat výroku okresního soudu, že vinkulace bude zrušena na návrh vkladatele, žalobce, ač složením peněz do soudní úschovy za určitě označeným účelem a vyrozuměním žalovaného pozbyl žalobce práva nakládati s nimi podle své vůle, avšak ani tento pochybený výrok nezbavil složení peněz účinku vysloveného v § 471 druhý odstavec obč. zák., neboť nebyl učiněn po návrhu žalobce, naopak příčí se jeho návrhu, by peníze zůstaly na soudě uloženy až do rozhodnutí sporů o výši vzájemných nároků.

Čís. 9835.

Přístup k dluhu nevyžaduje písemnou formu.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Rv I 1492/29.)

Žalobkyně domáhala se na žalované zaplacení dluhu, opírajíc se o výslovný slib žalované, že žalobkyni zaplatí dluh třetí osoby. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

V bezvýhradném slibu žalované žalobkyni, že sama zaplatí celý dluh K-ův, jest spatřovati její přístup jako spoludlužnice k tomuto dluhu podle §§ 1347 a 1406 druhý odstavec obč. zák., nikoliv pouhé rukojemství. Žalovaná nepřevzala závazek jako rukojmí s výhradou, že jej zaplatí, kdyby jej nezaplatil K., nýbrž bez jakéhokoliv obmezení a bez výhrady jako spoludlužnice rukou společnou a nerozdílnou s K-em. Zákon v § 1344 obč. zák. odlišuje převzetí dluhu vedle dosavadního dlužníka, t. zv. kumulativní převzetí dluhu od rukojemství. Jen pro rukojemství se vyžaduje podle výslovného předpisu druhého odstavce § 1346 obč. zák. písemná forma, a to i v tom případě, jde-li o závazek rukojmího a plátce podle § 1357 obč. zák. (srovnej motivy ke III. dílčí novele, stránka 270 a 417), nikoliv však pro přístup k dluhu podle § 1347 a § 1406 druhý odstavec obč. zák., jenž nemá akcesorní povahy, pro nějž platí jiná ustanovení než pro rukojemství, zejména také předpis § 883 obč. zák., podle něhož lze smlouvu učiniti ústně nebo písemně. Dovolávané rozhodnutí čís. 2307 sb. n. s. se na tento případ nehodí.

Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 5475 sb. n. s., že k platnosti přistoupení ke dluhu se písemná forma vůbec nevyhledává, a neshledává příčiny, by se od svého názoru uchýlil (srovnej též Ehrenzweig: »Schuldverhältnisse« vydání z roku 1928, str. 109).

Čís. 9836.

Koupí movitosti ve veřejné dražbě nabývá bezelstný nabyvatel vlastnictví jen, byla-li dražba platná. Dražba nebyla provedena platně, nebyla-li bouda na cizím pozemku prodána podle předpisů o exekuci na nemovitosti.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Rv I 1980/29.)

Žalobce koupil v exekuční dražbě zahájené podle předpisů platných pro movité věci (§ 249 a násl. ex. ř.) dne 18. srpna 1928 obytnou boudu ze dřeva s příslušenstvím a byl mu udělen právoplatně příklep ohledně vydražené věci. Žalobce, tvrdě, že žalovaná používá protiprávně obytné boudy, domáhal se žalobou toho, by ji žalovaná vyklidila i s příslušenstvím a vyklizenou mu odevzdała. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Podle doslovu žalobního žádání a celého obsahu žaloby jde o žalobu vlastnickou podle §§ 366 a 367 obč. zák. a náleželo proto zkoumati, zda jsou splněny a žalobcem také prokázány její předpoklady, ana žalovaná namítá, že žalobce nenabyl vlastnictví k boudě, ana mohla býti exekučně prodána jen jako příslušenství s nemovitostí samou podle § 252 ex. ř., nikoliv mobilární exekucí. Nižší soudy dospěly k názoru, že tomu tak jest, ale nelze s nimi souhlasiti. Podle § 367 obč. zák. nabývá vlastnictví movitých věcí tradicí, kde je bezelstně koupí ve veřejné dražbě. Dražba musí však býti platnou (Randa: Právo vlastnické, str. 150). By bylo lze věc správně posouditi, jest si ujasniti, co bylo v souzeném případě prodáno a koupeno. Žalobce sám praví v žalobě, že koupil obytnou boudu ze dřeva omítnutou truskou se stájem a s ohradou. Protokol o zájmu a dražbě sepsaný výkonným orgánem označuje zabavení a vydražený předmět jako boudu ze dřeva a z cementu 6×7×3 m, dále boudu dřevěnou 3·5×6×2·5 m a hradbu dřevěnou a drátěnou 21 m dlouhou a 15 m širokou. Není sporu o tom, že bouda byla zřízena na cizí půdě, neboť přiznává to žalobce v žalobě a žalovaná v podání. Podle toho, jak koupenou věc vyznačuje žalobce sám a jak jest popsána v protokolech sepsaných výkonným orgánem, jest předmět žalobcem vydražený považovati za stavbu, již má na mysli ustanovení § 435 obč. zák., která byla vystavěna na cizím pozemku,